

Chương 4

Nhận, hay không nhận?

Đó là một vấn đề.

Phó Đình Xuyên cầm chai nước đưa lên cũng gần một phút đồng hồ, Khương Diệu đứng bên kia, không nhúc nhích.

Cọ phần bị cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Nhận, không phải chứng tỏ cô tự tưởng tượng dẫn đến mất cân bằng trong công việc sao?

Không nhận, thì có vẻ làm đại thần mất hết mặt mũi.

Vậy thì, Phó Đình Xuyên sẽ hy vọng cô nhận hay không nhỉ?

Dường như đã rất lâu qua đi, cô cũng không muốn tự hỏi tiếp nữa, Khương Diệu cầm lấy miệng bình, cầm chai nước khoáng trong tay.

Cô cười cười, khách khí nói: “Cám ơn Phó tiên sinh, cám ơn anh đã khẳng định năng lực của em.”

Bốn năm qua, cô đã không còn để ý đến những lời bình xét của bất kì ai nữa, chê bai hay châm biếm, cô cũng không quan tâm.

Nhưng mà hôm nay, cô lại cần, cũng chỉ cần thần tượng của mình ủng hộ mà thôi.

Cô cầm bình nước cảm ơn của anh trong tay, cũng hiểu được mấy lời anh vừa nói.

Có lẽ Phó Đình Xuyên cũng không đoán được phản ứng của cô như thế, anh nhú mày, không biết nói gì thêm.

Ha ha, ha ha, trợ lý Từ không nhịn được cười khan hai tiếng, ghé bên ông chủ của mình nói lảng sang chuyện khác: “Lão Phó này, lát nữa sẽ chụp quan phục đấy, chụp cùng Thái Bình”.

Lão Phó? Kiểu xưng hô này khiến Khương Diệu mỉm cười.

Cô quay đầu lại, gọi một cô bé trợ lý: “Tiểu Lâm, mang khăn vấn đầu lại đây¹.”

“Có dây mang không?” Cô gái tên Tiểu Lâm tìm kiếm trên cái bàn nhỏ bên cạnh.

“Ừ, mang cho hoàng đế mới tự đứng thẳng được.” Khương Điều thuận tay cầm lấy đỉnh mũ ô sa, đặt lên đỉnh đầu Phó Đình Xuyên, cô cẩn thận đẩy tóc trên trán của anh vào trong mũ, rồi đến phía sau gáy, sau đó sửa sang lại dây mang phía sau.

Người này vẫn giống như lúc trước, không nhúc nhích, không nói thêm một tiếng.

Nhưng không biết vì sao, tâm tình của cô lại tốt hơn rất nhiều.

Cô nhìn chai nước chỉ còn một nửa trong tay, khẽ hát vô cùng tự tại.

Buổi chụp hình diễn ra vô cùng thuận lợi, một buổi chiều đã hoàn thành.

Năm giờ rưỡi đoàn làm phim tan làm, khoảng sáu giờ, Khương Điều thu dọn trong phòng trang điểm xong.

Cô lau khô bàn trang điểm, rồi thuận tiện nhích người lên ngồi xuống vị trí kia.

Mông ngồi một nửa, còn một nửa giành chỗ cho cái chai nước khoáng chỉ còn một nửa kia.

Dưới ánh đèn, chai nước trong sáng lấp la lấp lánh.

Khương Điều lấy điện thoại di động ra, chụp cho nó một bức hình.

Rồi cô mở instagram ra, chuyển thành phong cách cổ xưa. Đăng lên xong lại tiếp tục chia sẻ sang weibo.

Khương Điều là chủ của một Weibo làm đẹp, trên trang Weibo thường chia sẻ không ít sản phẩm dưỡng da và trang điểm mà cô sử dụng thấy tâm đắc.

Đã hơn một năm rồi, từ từ tăng lên đến mười hai vạn fan.

Nội dung Weibo của cô thường vô cùng đơn giản, không có ảnh tự chụp, không nói về cuộc sống, không nói về công việc, cũng không có video.

Chỉ có một số hình ảnh về sản phẩm, kèm theo tên và lời bình chất lượng, chỉ ít ỏi vài câu, lời ít ý nhiều.

Sản phẩm là do cô tự cầm lấy rồi chụp ảnh, thường hay lấy nền là tường trắng, đưa lên rồi chụp thôi.

Cho nên, ngoài bàn tay của cô khiến người ta đoán được đây là nữ, còn lại nhóm fan cũng không biết thêm tin tức gì.

Nhưng mà so với một số chủ weibo chỉ hận không thể đưa toàn bộ bản thân lên mạng, các cô gái ấy lại thích những người chuyên nghiệp mà thần bí như vậy hơn.

Hôm nay khác với bình thường, cô đăng hình một chai nước, đương nhiên sẽ khiến không ít người tò mò nhẩn lại:

Mãn địa hương: Nữ thần cứ nói rõ ràng đi mà, muốn nói với chúng tôi uống nước khoáng sẽ có hiệu quả tốt hay sao vậy?

Mua mua mua fish: Rất rõ ràng mà, cô ấy bắt đầu đi quảng cáo rồi.

Trần ny mã toa: Nước lọc Y Vân có thể phun lên mặt mà, lúc tôi trang điểm cũng dùng nước lọc chấm lên, trang điểm dễ thấm thấu hơn.

Triệt nói thật to trả lời Trần ny mã toa: Thế á, tôi cũng phải nói bạn trai mua!

Tiền đại phát: Mấy người bị ngốc à, Y Vân mà cần một người có 12 vạn fan quảng cáo giúp chắc?

.....

Khuong Diệu vui vẻ nhìn xem bình luận, thực ra cô đang đắc chí đấy, nhưng không ai biết cô đang đắc chí cái gì.

Trong hình chỉ có một chai nước, bình màu xanh nhạt, trong suốt bóng loáng. Nếu đặt nó ở giữa những chai nước khoáng khác ngoài thị trường cũng vô cùng bình thường như bao chai khác.

Nhưng Khuong Diệu biết, cô có lòng hư vinh, một cô gái đã lâu không có suy nghĩ gì khác ngoài trang điểm.

Thích đến mức không nỡ ném đi, không nỡ uống dù chỉ một hớp.

Cũng giống như cái ốp di động đã được cô tháo ra, cẩn thận phủ lên một lớp sơn móng tay bóng phía sau, vĩnh viễn sẽ không dùng nữa.

Vài ngày sau, bộ phim truyền hình “Thái Bình” tung các vai diễn ra.

Trên Weibo lại một lần nữa dậy sóng.

Phó Đình Xuyên đóng vai Tiết Thiệu là đề tài được nói đến nhiều nhất, hơn hai mươi vạn lượt chia sẻ, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của đoàn làm phim.

Không phải họ xem thường sức hút của Phó Đình Xuyên, nam minh tinh này đã xuất hiện mười mấy năm nay, một khoảng thời gian dài có mặt trên màn ảnh, đối với người xem mà nói, độ mới mẻ cũng ít đi nhiều. Năm trước vì muốn củng cố lại danh tiếng của anh, Phó Đình Xuyên mới trở lại truyền hình.

Trước đó không lâu bộ phim điệp viên khánh Nhật vừa tung ra, danh tiếng của anh lại một lần nữa bùng nổ, hấp dẫn không biết bao nhiêu cô gái.

Cũng chính các cô gái này sử dụng tag #Tiết Thiệu nhiều nhất, trở thành đề tài hot nhất, sức nóng bộ phim Thái Bình cũng vì thế mà không hề giảm.

Đêm đó, đạo diễn Đông hứng thú dâng trào mời mọi người đi ăn thịt nướng, sau khi uống cạn một chai bia, ông mặt đỏ phùng phùng tuyên bố: “Đúng là qua tay Phó Đình Xuyên mà, doanh thu lần này sẽ không lo rồi, hahaha”.

Ngày công bố hình ảnh, Khương Diệu ôm khư khư điện thoại bên người, sau khi hình được đăng lên, giây tiếp theo cô đã vội đánh dấu sao, công hiến hơn ba mươi lần.

Đáng tiếc là, cái fan khác quá mạnh, cô vẫn không cướp được lầu trên.

Nick name của cô cực kì nổi bật nhưng lại rất ít fan bình luận lại. Bởi vì các tài khoản như “prprrrr liếm bình”, “Đẹp đẹp đẹp”, “A a ta muốn chết”, “thật moe a”, “Muốn ngủ a a”, “Tô hôn mê”, “Mẹ của ta, mẹ thật là đẹp” vô cùng nhiều..... tất cả đều cất nói video về Phó Đình Xuyên, ảnh ọt, còn cả mấy nhóc hơn mười tuổi gọi Phó Đình Xuyên là “chú Phó”.

Lúc nhàn rồi không có việc gì, cô sẽ đi lướt qua weibo của Phó Đình Xuyên, thỉnh thoảng nhìn mấy câu bình luận của antifan, cô cũng không bức xúc, chỉ bình luận nhẹ nhàng làm rõ những chuyện sai về thần tượng của mình rồi đi, không thềm quay trở lại.

Lại đi một vòng, “Lộ thấu xã” đưa ảnh về đoàn làm phim “Thái Bình” thấp hương khởi quay.

Một số diễn viên chính đứng phía trước, phía sau là nhân viên.

Phó Đình Xuyên mặc áo T shirt màu tối và quần dài màu đen, hai mắt nhắm chặt, tay cầm hương, thành kính quay đi bốn phương tám hướng, rồi lại cúi chào.

Nhóm fan càng nhìn càng mê mẩn.

Khương Diệu và các nhân viên trong tổ tạo hình đứng ở vị trí thứ tư, khi chuyển phương hướng cô lại ti hí mắt im lặng nhìn Phó Đình Xuyên đang đứng đầu.

Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng thăm mền ai, chuyện rình mò hâm mộ người khác như thế này cũng là lần đầu tiên cô biết.

Đạo diễn vén khăn đỏ phủ trên máy quay, cả hội trường đều vỗ tay nhiệt liệt.

Giữa đám đông ồn ào, Khương Diệu nghiêng đầu nhìn Phó Đình Xuyên.

Dưới ánh nắng chói chang, mắt anh híp lại, cũng giống như người khác, cũng vỗ tay, không hề có chút nào đùa giỡn.

Khương Diệu càng vỗ tay nhiệt tình hơn, cảm giác sung sướng như nằm trong lòng bàn tay, bị cô vỗ đến mức kinh thiên động địa.

Cảnh quay đầu tiên của [Đoàn làm phim Thái bình] là cảnh Thái Bình và Tiết Thiệu nắm tay lần đầu tiên.

Nguyên nhân chuyển thẳng đến cảnh quay này cũng vô cùng đơn giản, đó là để bồi dưỡng tình cảm và độ ấn ý của đôi diễn viên nam nữ.

Khi đó Thái Bình đã 17 tuổi, đây cũng là mối tình đầu của nàng, sau khi nhất kiến chung tình với biểu ca Tiết Thiệu, nàng vẫn thường xin mẫu hậu có thể giúp mình tạo cơ hội gặp mặt hắn. .

Võ Tác Thiên vốn cung chiêu nữ nhi đương nhiên sẽ không cản trở.

Lần thứ ba gặp Tiết Thiệu, hai người đi dạo bên bờ ao. Hoa mẫu đơn lay động, dập dòn bành bồng.

Trong lúc trò chuyện vui vẻ, Thái Bình lén lút vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy một đầu ngón tay của Tiết Thiệu.

Mà Tiết Thiệu cũng nhanh chóng nắm lại ngay, mười ngón đan xen.

— tình chàng ý thiếp nồng nàn là thế.

Đạo diễn yêu cầu khá tỉ mỉ, Đồng Tĩnh Niên phải bộc lộ được vẻ lo lắng cẩn thận lại dũng cảm mạnh dạn, sau đó khi được người kia nắm tay phải mừng rỡ trong lòng. Phó Đình Xuyên lúc đầu cần tỏ ra sững sốt, rồi cười một cách yêu thương dung túng cho nàng, cuối cùng là đáp lại Thái Bình thật tự nhiên, hoặc có thể nói lại thể hiện câu trả lời của mình.

Không phải là một phân cảnh khó, nhưng lại cần những biểu hiện thật đắt.

“Cảm nhận được chưa, mở máy nhé —” Đạo diễn Đông cầm loa cầm tay lên, hỏi lớn.

Trong tầm nhìn của ông, cô gái mặc váy vàng và nam tử trường bào màu xanh phải sóng vai bên nhau. Dưới ống kính, đó phải là một đôi uyên ương ngọc bích.

Đồng Tĩnh Niên mặt mày vui vẻ, cười lộ hàm răng đều đặn, làm dáng ok.

“Mở máy!” Đạo diễn Đông tựa ghế, vừa lật kịch bản vừa xem.

Hai nhân vật chính nhập mình vào vai diễn, những nhân viên hậu trường xung quanh càng không dám chậm trễ.

Bộ phận ánh sáng một tác không rời, chỉ sợ sơ hở một chút sẽ ảnh hưởng đến chất lượng hình ảnh.

Khuong Diệu cũng không hề mất tập trung, cô đứng ở vùng bên cạnh mà góc máy không quay tới được, nhìn khuôn mặt và kiểu tóc của Đồng Tĩnh Niên và Phó Đình Xuyên.

Trong quá trình quay phim, cô phải quan sát thật kỹ, để ý xem phần mũi và thái dương có mờ hôi hay không, hay là búi tóc có giữ được nếp gọn gàng.

Chờ đến khi đạo diễn hô Cát thì phải nhanh chóng đi qua trang điểm, nếu như thất trách, nhẹ thì bị mắng một chút, thậm chí còn bị trừ tiền lương.

Thầy của cô đã đi nước ngoài về, cho nên việc trang điểm cho các diễn viên chính của đoàn làm phim đương nhiên sẽ tiếp tục do thầy đảm nhiệm.

Nhưng Khuong Diệu cũng không được thoải mái hơn là bao, cô được phân phối đến chỗ trường quay, chuẩn bị bất cứ lúc nào cần sẽ trang điểm bổ sung cho diễn viên, công việc này còn khổ cực hơn nhiều.

“Dùng một chút đã!” Đạo diễn Đông tựa lên ghế nói.

Mọi người đều khản trương hẳn lên, ai cũng quay đầu nhìn về phía đạo diễn, sợ mình làm điều gì không đúng lại bị mắng.

Đạo diễn đi đến bên cạnh hai diễn viên chính: “Tiểu Đồng, anh Phó, ngại quá, hai người diễn lại cảnh nắm tay đi, cảnh này cần đặc tả, vừa rồi chỉ mới được về mặt và động tác, đều đạt cả rồi, nhưng tôi lại suy nghĩ chưa kỹ càng”.

Ông trở lại chỗ người quay phim, vừa nói vừa hoa chân múa tay: “Thầy Ninh này, lúc Thái Bình kéo tay Tiết Thiệu, anh phải quay cận cảnh tay của hai người, cái này mới thể hiện được feel xuân tâm lay động! Chỉ là một chi tiết nhỏ nhưng có thể ảnh hưởng đến người xem! Chứ quay mặt hai người như thế thì không có ý nghĩa”.

“Đã biết.” Quay phim Ninh vội gật đầu.

Đồng Tĩnh Niên lại thoáng nhăn mày, có vẻ muốn nói lại thôi.

Đạo diễn Đông nhìn thấy vẻ mặt này của cô thì hiền lành cười hỏi: “Tiểu Đồng, sao thế?”

Đồng Tĩnh Niên liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên, thấy đối phương không nhìn mình mới đi tới bên kéo kéo đạo diễn Đông ý bảo ông tới bên cạnh nói chuyện.

Đạo diễn Đông phẩy phẩy tay, “Mọi người nghỉ ngơi đi.”

Phải biết nắm bắt thời gian.

Khuong Diệu vội vàng tiến lên, đến gần kiểm tra khuôn mặt của Phó Đình Xuyên, nhìn xem có chỗ nào cần trang điểm thêm không.

Hoàn hảo, người này không cần phải làm gì thêm, thể chất của anh khá trung tính, không dễ ra mồ hôi như vậy.

Sau một phân cảnh, phân trang điểm vẫn bám da như cũ.

Khuong Diệu thờ ra một hơi, chuyển sang sửa lại đầu tóc cho Phó Đình Xuyên.

Vóc dáng cô không cao, mà Phó Đình Xuyên lại cao đến một mét tám sáu. Thấy cô đang cố gắng nhón người, anh khẽ cúi người xuống, đủ để cô dù đứng bình thường cũng có thể thoải mái chạm tới.

Động tác đó giống như muốn hôn, khuôn mặt ấy đột nhiên cách cô một khoảng cách rất gần, mặt đối mặt, như gần trong gang tấc.

“Cám ơn.” Khuong Diệu thấy mặt mình khô nóng lên rồi.

“Phối hợp công việc thôi mà.” Phó Đình Xuyên không chút để ý đáp lời. Chờ đến khi cô sửa sang xong, anh mới đứng thẳng dậy.

Trợ lý Từ cầm chai nước đứng một bên không nhịn được trêu ghẹo: “Ai da, hai người như thế giống vợ chồng son thật đấy.”

Bình thường anh cũng rất ít khi trêu chọc Phó Đình Xuyên và những người khác trong đoàn làm phim, nhưng em gái Khuong Diệu này lại không như thế, vóc người cô không tệ, tay lại đẹp đến mức lạ thường.

Ngày thường, anh cũng là người gần gũi với Phó Đình Xuyên nhất, đương nhiên anh cũng biết..... yêu thích khá là đặc biệt của người kia, cho nên cũng sẽ bất giác chú ý đến người trang điểm này.

Mặt Khương Diệu vụt đỏ như đánh phấn.

Cô muốn phản đối một câu “Đừng đùa thế mà” nhưng đạo diễn Đông đột nhiên lại gọi to hai tiếng:

“Tiểu Khương! Tiểu Khương ơi –”

Khương Diệu nhìn về hướng tiếng vang.

Đông Tĩnh Niên đứng bên cạnh đạo diễn, còn đang đưa tay vẫy mình.

“Ngơ ngẩn ở đó làm gì! Lại đây nhanh.” Đạo diễn gõ gõ cột đá bên cạnh.

Khương Diệu sợ ông nổi giận, một giây cũng không dám chậm trễ vội vàng chạy sang, thở phì phò hỏi: “Đạo diễn Đông, có chuyện gì vậy?”

Đông đạo liếc nhìn Đông Tĩnh Niên một cái, từ từ nói: “Tiểu Đông nói tay cô ấy xấu quá, cảnh kia lại quay rất gần, cho nên muốn mượn tay cô đóng thế”.

Chú thích:

1. Khăn vấn đầu: là phục sức cổ đại của nam, đời sau được gọi là mũ cánh chuồn.